Ніхто не знає

Ілля Войнолович

Дощ і містечко

— Ну? Довго ще? Я вже не витримую. І цей дощ… задовбав, чесно.

— Та заткнися ти, — буркнув я. — Якщо так хочеш — спи й не дратуй.

Було пів на другу ночі. Ми їхали вже кілька годин без нормальної зупинки. Дорога тягнулася крізь темряву, мокрий асфальт відбивав світло фар, а за вікнами було видно лише розмиті силуети дерев і гір. Ми проїхали купу містечок, але саме тут, у цьому забутому місці між лісом і горами, почався дощ. Не просто дощ — він лив стіною, ніби небо вирішило просто розчинитися над нами.

І найгірше було навіть не це.

Ми заїхали сюди ще близько дванадцятої ночі… і досі не могли виїхати.

Дорога ніби водила нас по колу.

— Слиш, Себ, давай зупинимось десь поїсти, — озвався Ноел. — Я з обіду нічого не їв.

Я стиснув кермо сильніше.

— Ти серйозно зараз? Де я тобі тут знайду їжу о другій ночі? Це ж дірка, тут, мабуть, навіть вдень нічого не працює.

Я вже майже зірвався на крик, коли раптом побачив його.

Кафе.

Прямо попереду, збоку дороги. Неонове, червонувате світло пробивалося крізь дощ, розмазуючись по склу.

Я пригальмував.

— …Добре. Заїдемо.

Парковка була порожня. Жодної машини. Жодного сліду, що тут хтось є. Це виглядало неправильно — світло горить, місце відкрите, а всередині ніби нікого не повинно бути.

Ми вискочили з машини й побігли під дощем до входу. Вода одразу промочила одяг, холод пройшовся по спині.

Всередині було тепло.

І… занадто людно.

Закусочна була оформлена в стилі 50-х — червоні дивани, блискучі поверхні, стара музика ледве чутно грала десь у фоні. Але перше, що мене збило з пантелику — у неї не було назви. Взагалі. Жодної вивіски. Лише цей червоний неон зовні.

І люди.

Їх було багато.

Я машинально озирнувся назад — парковка була порожня.

Тоді як вони сюди потрапили?

— Доброї ночі, — усміхнулася нам молода жінка в формі, ніби все було абсолютно нормально. — Проходьте, сідайте за барну стійку.

Ми мовчки сіли.

— Ви можете взяти будь-який напій, що стоїть перед вами, — продовжила вона спокійним голосом. — І, будь ласка, заповніть анкету. Вона лежить поруч.

Анкету?

Я навіть не встиг нічого запитати — вона вже розвернулася і пішла на кухню.

Я подивився на Ноела.

— Ти теж це чув?

— Та забий, — він уже тягнувся до напою. — Безкоштовно ж.

Я взяв одну з пляшок і анкету. Папір був трохи вологий, ніби його вже тримали мокрими руками.

Перші питання були дивними, але ще терпимими.

"Скільки часу ви в дорозі?"

"Звідки ви виїхали?"

Я почав писати автоматично, але далі…

"Якої форми дім?"

"Чи краще там, ніж тут?"

"Ви вже були тут раніше?"

Я зупинився.

Повільно підняв очі.

Усі в закусочній… писали.

Ніхто не їв. Ніхто не розмовляв. Тільки сиділи й заповнювали анкети.

І в якийсь момент я зрозумів ще одну річ.

Ніхто з них не дивився один на одного.

І ніхто… не дивився на вихід.

Але все ж таки я відповів на всі запитання. І щойно поставив останню крапку, жінка повернулася з кухні з двома тарілками. Вона мовчки поставила їх перед нами, побажала смачного — і залишилася стояти навпроти, не відводячи від нас погляду.

У тарілках був чорничний пиріг.

Я вже хотів узяти виделку, але краєм ока помітив рух. Лисий, товстий чоловік, що сидів поруч зі мною, повільно повернув голову. Його очі були червоні, скляні. Він подивився прямо на мене й тихо, майже пошепки сказав:

— Я вбив Бернара.

І в ту ж секунду він почав ридати. Не просто плакати — його буквально трясло, як дитину.

Мене пробило холодом. Я різко відвернувся, відчуваючи, як серце починає глухо стукати десь у горлі. Нахилившись до Ноела, я швидко прошепотів, що ми зараз доїмо й одразу підемо звідси.

Але чоловік не заспокоювався. Його плач тільки наростав. І тоді сталося ще гірше

— люди в кафе почали підходити до нього. Один за одним. Мовчки. Вони обіймали його, гладили по плечах, ніби це було нормально. Ніби так і треба.

Це виглядало… неправильно.

Я підняв очі на жінку за стійкою. Вона все ще дивилася на нас. Не кліпаючи. З тією ж усмішкою.

І в цей момент я чітко зрозумів — нам тут не раді. Нас тут… чекають.

Ми швидко доїли, хоча їжа вже викликала тільки огиду. Я підвівся й, намагаючись говорити спокійно, сказав, що нам час їхати, і запитав, скільки ми винні.

Жінка ледь нахилила голову й тихо відповіла:

— Вам не потрібно платити.

Я вже хотів подякувати, але вона додала:

— Але піти ви не можете.

Усередині в мене все обірвалося.

— В сенсі — не можемо? — голос зрадницьки здригнувся.

Я навіть не став чекати відповіді. Ми з Ноелом одночасно рушили до виходу. Я не відводив погляду від жінки, відчуваючи, як спина вкривається холодним потом.

Я вже простягнув руку до ручки дверей…

І завмер.

— Сука… — вирвалося саме по собі.

Перед дверима стояли четверо. Ті самі чоловіки. Однакові. Наче близнюки. Вони мовчки дивилися на нас. І в їхніх очах не було нічого — ні злості, ні жалю. Просто пустота.

Я різко обернувся назад.

І в цей момент жінка… пройшла крізь барну стійку.

Просто пройшла. Наче її не існувало.

Вона рухалася прямо на мене.

Я почав відступати, не відриваючи погляду. Дихання збилося, ноги стали ватяними.

— Я хочу вийти! — закричав Ноел і кинувся до дверей, намагаючись прорватися крізь тих чоловіків. Але вони навіть не поворухнулися. Він просто відскочив від них, ніби вдарився об стіну.

— Відпустіть нас! — крикнув я, уже не стримуючи паніки.

Жінка зупинилася.

Її усмішка стала ширшою.

— Я відпущу вас, — сказала вона спокійно. — Але не зараз.

І тоді я побачив її руки.

Вони почали змінюватися. Витягуватися. Темніти. Шкіра ніби розтікалася, перетворюючись на щось слизьке й чорне. І з кожної руки виросло по два довгих щупальця.

Я відступив ще далі, відчуваючи, як усередині все стискається від жаху.

Але вона тягнулася не до нас.

До тих чоловіків.

Вони стояли нерухомо. Навіть не намагалися втекти.

І в наступну секунду щупальця різко рвонули вперед.

З глухим, мокрим звуком вони пробили їм голови.

Я здригнувся так, що ноги підкосилися, і я впав на підлогу. Повітря вибило з грудей. У вухах зашуміло. Я не міг ні закричати, ні поворухнутися.

Десь позаду розбилося скло.

Але я не обернувся. Я не міг відірвати погляду від того, як її руки повільно повертаються назад до нормального вигляду.

Вона знову подивилася на мене.

Прямо в очі.

І мені здалося, що вона дивиться… глибше.

Я сидів на підлозі, не відчуваючи ні рук, ні ніг.

Раптом хтось схопив мене за плече. Я здригнувся. Це був Ноел.

— Вставай! — прошепотів він.

Він допоміг мені піднятися, і ми, не озираючись, кинулися до розбитого вікна. Вибравшись назовні, ми побігли під дощем до машини.

Вона була не замкнена.

Я рвонув до водійських дверей і смикнув за ручку.

Двері відкрилися.

Але за ними була ще одна.

Я на секунду завмер, не розуміючи, що відбувається. Серце билося так сильно, що темніло в очах.

Я відкрив другу.

За нею — третя.

— Та що за… — видихнув я, але часу думати не було.

Нарешті ми залізли всередину й завели двигун.

Кіно-пустеля

Я почав різко здавати назад, поки Ноел, вчепившись у передню панель, не відводив погляду від кафе.

Нарешті ми вискочили з парковки й помчали дорогою так швидко, як тільки дозволяла машина. Серце калатало так сильно, що я майже не чув реву двигуна.

Раптом праворуч замість густого соснового лісу потягнувся ряд триповерхових будинків. Вони звивалися між деревами довгою змією, ніби виросли там за одну мить. Я мимоволі повернув голову. На подвір'ях стояли люди. Діти гралися, дорослі розмовляли між собою. Але, проїхавши ще кілька метрів і переводячи погляд то на дорогу, то на будинки, я зрозумів, що щось не так.

Жодна з фігур не рухалася.

Вони повторювалися. Знову й знову. Та сама жінка, той самий чоловік, ті самі діти в однакових позах. Наче це були не люди, а пластикові манекени, розставлені вздовж дороги як декорації до якогось фільму.

Я не міг відірвати очей.

І саме в цю мить Ноел пронизливо закричав.

Від його крику мене ніби струмом ударило. Він судомно схопився за стелю машини, другою рукою вчепився мені в плече. Я різко перевів погляд уперед і відчув, як усередині все похололо.

Ми на повній швидкості летіли просто в скельний поворот.

Я лише встиг міцніше схопитися за кермо.

За секунду машина з оглушливим тріском пробила металевий паркан і вилетіла зі скелі.

На коротку мить настала абсолютна тиша.

Ми зависли в повітрі.

Потім автомобіль із страшенним ударом приземлився на кам'янистий схил і понісся вниз. Колеса безперервно підстрибували на каменях, кузов жорстоко трясло, машину кидало зі сторони в сторону. Здавалося, ще трохи — і вона перекинеться.

Я заплющив очі й закричав.

Але замість нового удару раптом усе стихло.

Коли я знову розплющив очі, машина вже їхала абсолютно рівною поверхнею.

Надворі було світло.

Я повільно вийшов із побитого автомобіля й завмер.

Ми були посеред пустелі.

Я озирнувся назад, туди, звідки ми щойно мали з'їхати зі скелі. Але за спиною не було ні гір, ні лісу. Лише нескінченні помаранчеві дюни, які хвилями тягнулися до самого горизонту. Вітер перекочував пісок, стираючи будь-які сліди. Сонце вже високо піднялося над пустелею, але прохолодний вітер трохи рятував від спеки.

— Ноел! — крикнув я.

Тиша.

— Ноел!

Жодної відповіді.

Я почав швидко озиратися, намагаючись знайти хоча б якісь сліди, але навколо нікого не було.

Раптом неподалік я помітив кам'яний виступ. На ньому сиділо кілька людей, схожих на старих хіпі. Потертий одяг, довге волосся, байдужі обличчя. Один із них стояв на самому краю скелі. Він повільно курив. Його довге світле волосся спадало майже до плечей і ледь ворушилося від вітру.

Іншого вибору в мене не було.

— Агов! Чуєте? — гукнув я. — Я заблукав! Ви не бачили мого друга? Ми були разом у машині!

Чоловік навіть не здригнувся.

Він мовчки зробив ще одну затяжку, повільно випустив дим і, не відводячи від мене порожнього погляду, підняв руку.

Повільно.

Дуже повільно.

І мовчки показав пальцем ліворуч.

Озирнувшись, я помітив великий білий паркан, що виднівся десь удалині. Здавалося, на ньому було щось намальовано, але звідси неможливо було розгледіти, що саме. Я знову повернувся до хіпі й запитав, чи саме туди він показує. У відповідь — нічого. Він продовжував стояти на тому самому місці, спокійно курячи сигарету, наче взагалі не чув мого запитання. Лише тепер я помітив за його спиною розмальований яскравими фарбами Volkswagen Transporter.

Вирішивши більше не кричати через усю відстань, я піднявся схилом і підійшов ближче. За весь цей час чоловік майже не ворухнувся. Він так само стояв на краю виступу, лише час від часу підносив сигарету до рота, робив затяжку й повільно випускав дим. Здавалося, моя присутність його зовсім не цікавила.

— Вітаю, — почав я, намагаючись привернути його увагу. — Слухайте, у мене тут невелика проблема. Я приїхав сюди з приятелем, але ми потрапили в аварію, і тепер я не можу його знайти.

Я зробив невелику паузу, очікуючи бодай якоїсь реакції, але чоловік продовжував дивитися кудись удалину. Схоже, він навіть не збирався слухати. Мені було незручно звертатися до незнайомої людини з таким проханням, але іншого виходу я не бачив.

— Слухайте, я не хочу здатися нахабним, але моя машина зламалася, а мені потрібно знайти приятеля. Ви не могли б позичити мені свій автомобіль? Я з'їжджу туди й назад, нічого з ним не станеться. Мені справді треба його знайти, а пішки через усю цю пустелю я навряд чи дійду. Обіцяю, що поверну фургон.

Нарешті чоловік повернув голову й повільно оглянув мене з ніг до голови. Він усе ще тримав сигарету в роті, а з його губ повільно витікав тонкий струмінь диму. Кілька секунд ми просто дивилися один на одного. Я вже почав думати, що він зараз відмовить або взагалі прожене мене, але чоловік раптом засунув руку до кишені.

Він дістав ключ із невеликим символом миру на брелоку й мовчки простягнув його мені. Після цього знову відвернувся, ніби наша розмова вже була завершена.

Я навіть не одразу зрозумів, що він справді погодився.

— Ого… Дякую вам! Справді, дуже дякую!

Забравши ключ, я попрямував до фургона. Мені вже хотілося якнайшвидше вирушити до того білого паркана й з'ясувати, що там відбувається. Але щойно я зробив кілька кроків, чоловік раптом схопив мене за руку.

Я різко зупинився й обернувся.

Він нічого не сказав. Просто взяв мою руку, вклав у неї ще одну сигарету й відпустив.

Я здивовано подивився спочатку на сигарету, потім на нього. Чоловік уже знову дивився вдалину, наче нічого особливого не сталося.

— Е-е… Дякую, — розгублено промовив я.

Не розуміючи, що це взагалі мало означати, я попрямував до фургона. Відчинивши дверцята, закинув сигаретув карман, вставив ключ у замок запалювання й завів двигун.

Фольксваген завівся майже одразу.

Ще раз глянувши у бік скельного виступу. Хіпі все так само стояв на своєму місці, тримаючи сигарету в руці.

Виїхавши зі схилу й попрямував у бік білого паркана.

Дорога виявилася не такою вже й довгою. Що ближче я під'їжджав до паркану, то чіткішим ставав малюнок на ньому, а напис поступово набував обрисів окремих літер.

Зрештою, під'їхавши майже впритул, я зміг прочитати: "68 кіностудія (реальна й весела)".

Напис видався мені неабияк цікавим. Що, наприклад, могло означати це "реальна й весела"? Зазвичай подібні фрази використовують у рекламі якихось розважальних закладів, але для кіностудії це звучало дещо незвично.

Утім, не менше мене цікавило й інше: чому посеред пустелі, до якої ми із Себом чортзна-як потрапили, взагалі знаходилася кіностудія? Я озирнувся, але навколо, як і раніше, простягалися лише пісок та скелі. Особливого вибору не було. Паркан тягнувся настільки далеко, що об'їздити його в пошуках воріт могло зайняти чимало часу. Тому я припаркував фургон поруч і вирішив спробувати перелізти через нього.

З першої спроби нічого не вийшло. Паркан виявився значно вищим, ніж здавався здалеку, а його поверхня була не надто зручною для підйому. Проте після кількох спроб мені все-таки вдалося видертися нагору. Я всівся на верхній край, щоб трохи перепочити й оглянутися.

Переді мною відкрилася величезна територія кіностудії. Повсюди височіли масивні ангари, схожі на знімальні павільйони. На кожному з них красувався однаковий напис: "Кіно й нічого більше".

Це здалося мені ще дивнішим. Наскільки я знав, на подібних будівлях зазвичай вказують номер павільйону або назву проєкту, над яким працюють. Тут же, схоже, вирішили написати на кожному одне й те саме.

Та часу роздивлятися все навколо не було. Мені потрібно було потрапити на інший бік паркану, тож я почав озиратися в пошуках чогось, що допомогло б мені спуститися. Невдовзі мій погляд зупинився на пальмі, яка росла неподалік. Вона була трохи вищою за паркан, і мені спало на думку скористатися її стовбуром, щоб перебратися вниз.

Іншого варіанту я поки не бачив.

— Потроху… потроху…

Повторюючи це собі під ніс, я почав хапатися за стовбур пальми, намагаючись обережно притиснутися до нього всім тілом.

Але щойно я переніс на стовбур останню ногу, то повністю завис на дереві, вчепившись у кору. Не встиг я навіть спуститися на сантиметр, як почувся тріск. За мить я вже лежав на землі.

На секунду мені здалося, що я щось зламав. Спина страшенно боліла, а дихання збилося.

Пролежавши так кілька хвилин, я почав повільно підводитися. Але раптом хтось схопив мене за руку.

Піднявши голову, я побачив сивого чоловіка в окулярах.

На ньому був чорний піджак, малинова сорочка й сині штани, які, м'яко кажучи, не дуже пасували до загального стилю.

— Доброго дня. А ви хто? — запитав чоловік допитливим, м'яким голосом.

— Я шукаю свого приятеля. Мені сказали, що він може бути тут. Ми разом приїхали з якогось містечка, але потрапили в аварію. Я навіть не пам'ятаю, як опинився в пустелі, і…

— Так, спокійно, — перебив мене чоловік. — Треба перепочити. Зараз сядемо, і ти все розповіси.

Він допоміг мені підвестися, поклав руку на плече й, наче ми були давніми друзями, повів до дальнього павільйону. Дорогою ми проходили повз інші ангари. Крізь відчинені ворота я бачив дивні силуети: чи то людей у костюмах, чи то якихось створінь. Розгледіти їх було важко.

Перед входом до павільйону чоловік зупинився й попередив, що мені слід бути обережним, адже на знімальному майданчику багато дорогого обладнання. А потім сказав дещо дивне:

— Не говори з конем. Він такий собі кадр.

Я вже хотів запитати, що він має на увазі, але не встиг навіть роззявити рота: чоловік відчинив хвіртку й завів мене всередину.

Переді мною відкрився величезний хромакей. Він тягнувся від підлоги аж до стелі й, як мені здалося, був заввишки з триповерховий будинок.

— Ходімо, сядемо. Не стояти ж нам тут.

Я насилу відірвав погляд від зеленого полотна й подивився на чоловіка, який уже відходив від мене.

Наздогнавши його, я запитав:

— Слухайте, я розумію, що це мене не стосується, але що ви тут знімаєте? Навіщо потрібен такий величезний зелений фон?

— О-о, хлопчику, тебе це вже таки стосується. Але не все одразу. Спочатку сядемо.

Не буду приховувати: ця фраза мене одночасно зацікавила й трохи налякала. З одного боку, кортіло дізнатися, що ж тут знімають, а з іншого — зовсім не хотілося затримуватися тут надовго.

Зрештою чоловік привів мене до невеликої будки. На дверях висіла табличка: "Головний режисер та сценарист — Уолесс".

Увійшовши всередину, так званий режисер Уолесс сів за стіл. Перед ним стояв лише один пластиковий стілець. Він запропонував мені сісти, що я й зробив.

— А ви вже, мабуть, здогадалися, містере… — почав він, навмисно затягуючи останнє слово й очікуючи, що я представлюся.

— Себастьян.

— Ага. Отже, містере Себастьяне… Я містер Уолесс, головний режисер цього проєкту. Так я розумію, що ви хочете знайти свого приятеля, еге ж?

— Так. Ми їхали дорогою вночі й зупинилися перекусити в закусочній, але там

почалося щось страшне…

— Так-так. То ви все-таки заповнили анкету?

— Так, але яке це має значення?

— Дуже, ду-уже велике. Як для мене, так і для вас.

— Добре, не гаймо часу. Прошу за мною, містере Себастьяне.

Уолесс підвівся й вийшов із будки. Я поспішив за ним, намагаючись з'ясувати, що відбувається і куди ми йдемо. Але у відповідь почув лише те, що мене потрібно буде зняти для проморолика.

— Стоп, стоп! Я не можу зніматися.

Уолесс різко зупинився й обернувся до мене.

— Не зрозумів. Чому ж не можете? — з явним роздратуванням запитав він.

— Я не актор. Я не зможу знятися. Та й узагалі, ми повинні шукати мого друга.

— У нас немає на це часу. Ви зніметеся, і крапка. Після цього отримаєте свого приятеля.

— Що означає "отримаєте"?!

Я хотів поставити ще кілька запитань, але він уже не слухав мене й швидким кроком попрямував до зеленого хромакею. Я побіг за ним.

— Ось. Ставайте на хромакей і читайте з суфлера.

— Ви знущаєтеся? Я не буду цього робити! — майже кричав я.

— Ви маєте… Інакше… Та все одно.

Пробурмотівши це, він підштовхнув мене до хромакею й поставив на синій хрест, намальований на підлозі. Відійшовши на кілька кроків, Уолесс гукнув:

— Почали запис!

Тієї ж секунди в павільйоні погасло світло. Залишилися лише прожектори, які освітлювали знімальний майданчик разом зі мною.

— Читай! — озвався оператор за камерою.

Я обернувся й побачив, що він указує на жінку з великими картками, на яких були написані репліки.

— Кожна велика історія починається з маленького кроку. І зовсім неважливо, куди саме він вас приведе, — почав я читати.

— У 68-й кіностудії ми віримо, що кожна людина заслуговує на власну історію. Адже не всім судилося її написати, але кожен може стати її частиною.

Ми створюємо можливості, яких ви раніше не помічали, відкриваємо двері, повз які ви проходили, та допомагаємо побачити світ із зовсім іншого боку.

Тут немає невдалих ролей. Є лише ті, до яких ви ще не звикли.

Не бійтеся змін. Зрештою, найкращі речі трапляються саме тоді, коли все йде не за планом.

68-ма кіностудія. Ваша історія вже почалася.

— Браво! Браво! Просто прекрасно! — захоплено вигукнув Уолесс.

— Це було неймовірно! Та ще й з першого дубля!

Я все ще стояв на хресті перед хромакеєм, поки Уолесс не покликав мене до себе.

Щойно я підійшов, одразу запитав, що це було і куди збираються викладати запис.

Але Уолесс не поспішав відповідати.

Тоді я вирішив запитати хоча б про репліки, які щойно читав, щоб якось привернути його увагу.

— А що означає "немає невдалих ролей"?

— Перепрошую?

— Ну, якщо людина не хоче грати свою роль, вона може відмовитися?

Уолесс на кілька секунд замовк, а потім відповів:

— Звичайно. Просто тоді історія не зможе продовжитися.

— Так, починайте наступне без мене. Я на перекур, — прокричав режисер і попрямував до виходу.

— А де ж мені знайти друга? — гукнув я йому навздогін.

— Ідіть за будку. Там буде конюшня. Тільки запам'ятайте: не говоріть із конем!

Я побіг до конюшні, сподіваючись знайти там Ноела.

Забігши всередину, я побачив довгий коридор, обабіч якого стояли порожні стійла. Лише в одному, трохи далі, виднівся кінь. Мабуть, той самий, із яким не можна розмовляти.

Ну, я ж не зовсім дурний, щоб порушувати таке просте прохання.

Я пішов коридором, заглядаючи в кожне порожнє стійло й вигукуючи ім'я Ноела.

Дійшовши до коня, я спочатку навіть не звернув на нього уваги.

— Гей, хлопче. Ти новенький?

Я зупинився й озирнувся. З-за дерев'яної перегородки на мене дивився кінь. Точніше, кінь із людським торсом, який виступав із його грудей.

— До тебе звертаються, — промовив він.

— Так… До мене.

— А я вже думав, що ти теж не чуєш.

— Не чую чого?

— Того, що тобі кажуть.

Я не знав, що відповісти, тому просто залишився стояти.

— Як тебе звати? — запитав кінь.

— Себастьян.

— Гарне ім'я. Тобі вже видали роль?

— Що?

— Роль, хлопче. Тут без неї ніяк.

— Я взагалі-то шукаю свого друга. Мені сказали, що він десь тут.

Кінь трохи нахилив голову.

— Твого друга теж привели сюди?

— Так. А ти його бачив?

— Можливо. Тут багато кого приводять. Але не всіх потім виводять.

Я хотів перепитати, що він має на увазі, але кінь знову заговорив:

— Скажи, а ти вже зустрічався з містером Уолессом?

— Так. Він якраз і відправив мене сюди.

— Зрозуміло… То він усе ще розповідає людям, що тут знімають кіно?

— А хіба ні?

Кінь нічого не відповів. Лише подивився кудись убік.

— Знаєш, хлопче, є речі, які краще побачити самому. Тільки не поспішай вірити тому, що тобі покажуть.

— Про що ти говориш?

— Про те саме, про що й ти. Про кіно.

У цей момент за спиною почувся голос Уолесса:

— Містере Себастьяне! Я ж просив вас не затримуватися.

Я обернувся. Режисер стояв біля входу до конюшні й дивився на мене без звичної посмішки.

— Ви розмовляли з ним?

— Він сам…

— Я не запитував, хто почав розмову.

Уолесс на мить замовк, а потім жестом покликав мене до себе.

— Гадаю, нам варто змінити ваш маршрут. Ходімо. На парковці є одна невеличка справа, з якою ви могли б допомогти.

— Але як же Ноел?

— Перепрошую, містере Себастьяне. Я помилився. Я приведу вас до нього.

Узявши мене за плече, він повів із конюшні на вулицю. Ми пройшли повз великі декорації з кущів і дерев. Між ними виднілася вузька щілина, крізь яку могла протиснутися людина.

Уолесс підвів мене до неї й сказав:

— Ось тут ваш приятель!

Після цього він штовхнув мене всередину.

За мить я опинився на величезній світлій парковці, яка, здавалося, не мала кінця.

Я обернувся туди, звідки мене щойно штовхнув Уолесс, але позаду вже нікого не було.

Знову повернувшись уперед, я побачив автобус, що мчав просто на мене.

А далі — темрява.

Я розплющив очі. Знову стояв на тій самій парковці. Навколо, за кілька метрів від мене, ходили люди. Хтось сам, хтось парами. Здавалося, ніхто не звертав на мене уваги.

Невдовзі поруч зупинився автобус. Двері з шипінням відчинилися, і я побачив звичайного водія.

— Я помер? — запитав я.

— Ні, друже, ти не помер. Але помреш. Ну, тобі доведеться.

— Як це "доведеться"?

— Ну, я тебе збиватиму. Ось цією машиною. Як кілька хвилин тому. Пам'ятаєш? Я знаю, що пам'ятаєш.

— Так. І боляче було.

— Це ти теж, до речі, відчуватимеш. Але не переймайся. Зрештою, ти все одно помреш і знову з'явишся.

— А де я взагалі?

— Ну ти що? На парковці. Не бачиш?

— А як звідси вийти? Мені друга треба знайти.

— Ох-ох-ох! — засміявся водій. — Ну, сам ти не вийдеш. Та й в автобус я тебе не пущу. А друга, може, й знайдеш. Він десь тут ходить.

— А ти, виходить, просто збиваєш людей?

— Так. Це весело. А ще мене за це годують.

— Ні, це не весело. Ти ж знаєш, що їм боляче. Чому ж ти це робиш?

— Мене тоді не годуватимуть. Та й вони все одно знову з'являються. Яка тоді різниця?

— А їх годують?

— Ні, їм не потрібно. Вони щоразу ніби народжуються заново. Та й не голодують вони — просто не встигають.

— А що в тебе в кишені? — раптом запитав водій, показуючи на мою кишеню.

Я засунув руку й дістав ту саму сигарету, яку дав мені хіпі в пустелі.

— О, це ж сигарета! — радісно вигукнув водій.

— Так. І що?

— Даси мені, будь ласка?

— Ну, гаразд.

Я простягнув сигарету водієві.

— Клас! Дуже дякую! — сказав він.

— І що тепер? — запитав я.

— Давай так: ти мені подарував сигарету, а я тебе один раз не збиватиму.

— А в чому сенс? Де я візьму ще одну, щоб ти мене не збивав? Це безглуздо.

— Та ні, це угода. Усе чесно. До речі, можу й без поблажок, якщо так говориш.

— Добре, добре. Домовились.

— Ду-уже добре. Ну все, давай тоді. Я поїхав. Ще зустрінемось!

Водій закрив двері, й поїхав далі. Набравши швидкість він збив чоловіка в костюмі. Удар був сильним настільки, що тріскіт костей було чутно за декілька сотен метрів.

Чоловік почав кричати на підлозі благаючи про допомогу. Але автобус зупинився, здав назад, й розчавив бідолагу.